

22 Νοεμβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Ιάκωβος ο εν Ευβοία

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα τιμούμε τη μνήμη της Αγίας Κικιλίας, που μαρτύρησε στη Ρώμη επί Διοκλητιανού, τη μνήμη του Αγίου Αποστόλου Φιλήμονα και της συζύγου του Απφίας, του συγγενούς του Αρχίππου και του δούλου του Ονησίμου και του Οσίου Σωζομένου του εν Ποταμιά της Λευκωσίας.

Σήμερα τελείται πανηγυρικά η μνήμη του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών **Ιακώβου (Τσαλίκη), Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαβίδ του Γέροντος εν Ευβοία**, ουράνιος άνθρωπος της συγχωρέσεως και της συγγνώμης.

Ο Άγιος Ιάκωβος γεννήθηκε την 5η Νοεμβρίου του 1920 στο Λιβίσι της Μάκρης

της Μικράς Ασίας, στο ύψος περίπου του Καστελλόριζου, από γονείς ενάρετους και ευσεβείς, τον Σταύρο Τσαλίκη και την Θεοδώρα, κόρη του Γεωργίου και της Δέσποινας Κρεμμυδά. Οι γονείς του Αγίου γέννησαν εννέα παιδιά, αλλά στη ζωή αυτή επέτρεψε ο Θεός να μείνουν μόνον τρία.

Η οικογένεια του Αγίου ήταν από τις πιο εύπορες οικογένειες της περιοχής, ο μεγάλος της όμως πλούτος ήταν η ευσέβειά της και η αγνή χριστιανική πίστη που είχε πολύ βαθιές ρίζες. Τα θλιβερά γεγονότα όμως της Μικρασιατικής Καταστροφής έπληξαν και την οικογένεια του Αγίου Ιακώβου. Ο πατέρας του, Σταύρος Τσαλίκης, πιάστηκε αιχμάλωτος κι αυτός μαζί με τους υπόλοιπους άνδρες του Λιβισιού στις αρχές του 1922. Μετά από φοβερές κακουχίες, ατέλειωτες οδυνηρές οδοιπορίες και αναγκαστικές εργασίες σε ορυχεία, νταμάρια και αλλού, τον πήγαν στα μέρη της Τραπεζούντας και τον έβαλαν να χτίζει νοσοκομείο.

Ο Άγιος Ιάκωβος, δύο χρονών τότε, με τη γιαγιά του, τη μητέρα του και τα δύο του αδέλφια ξεριζώθηκαν κι αυτοί απ' την πατρίδα τους, το Λιβίσι, μαζί με τα υπόλοιπα γυναικόπαιδα και τους γέροντες. Τα καράβια της προσφυγιάς που μετέφεραν τους Έλληνες πρόσφυγες, βασανισμένους από πείνα, δίψα και ψείρα, «πιάσανε» στον Πειραιά. «Όταν κατεβήκαμε στο λιμάνι του Πειραιά», αφηγείτο ο ίδιος ο Άγιος, «παρόλη τη νηπιακή μου ηλικία, θυμάμαι ότι ακούσαμε για πρώτη φορά στη ζωή μας κάποιους Έλληνες να βλαστημάνε τα Θεία. Τότε η γιαγιά μου είπε: “Πού ήρθαμε εδώ; Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σκοτώσουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε τέτοια λόγια. Στη Μικρά Ασία δεν ξέραμε τέτοια αμαρτία”». Τα λόγια αυτά της γιαγιάς του Αγίου Ιακώβου φανερώνουν το πώς οι Μικρασιάτες ζούσαν τον Θεό.

Από τον Πειραιά το καράβι που μετέφερε και την οικογένεια του Αγίου έφυγε για την Ιτέα, όπου εκεί τους κατέβασαν μαζί με τους υπόλοιπους πρόσφυγες και στη συνέχεια τους οδήγησαν ποδαρόδρομο σ' ένα χωριό της Άμφισσας, τον Άγιο Γεώργιο, όπου έμειναν μαζί με άλλες οικογένειες κάτω από δύσκολες συνθήκες, σε μία μακρόστενη αποθήκη για δύο χρόνια.

Η πρόνοια του Θεού έφερε μετά από δύο χρόνια στην περιοχή όπου ζούσαν τον πατέρα του Αγίου για αναζήτηση εργασίας, ο οποίος είχε δραπετεύσει απ' τους Τούρκους, παρόλο που τον φύλαγαν σαν τα μάτια τους, γιατί τον είχαν ανάγκη για αρχιμάστορα, κι έτσι ξανάσμιξε με την οικογένειά του με θαυμαστό τρόπο.

Ο Άγιος Ιάκωβος, πέντε χρονών παιδάκι τότε, για παιχνίδι του είχε ένα κεραμιδάκι στο οποίο έβαζε καρβουνάκι απ' την πυροστιά που μαγείρευαν και ψάλλοντας «αλούγια - αλούγια» (αλληλουΐα), λιβάνιζε την οικογένειά του κι όλες τις προσφυγικές οικογένειες που έμεναν στην αποθήκη, έχοντας για χωρίσματα

κουβέρτες που κρέμονταν ανάμεσά τους. Μένανε πάντα στην αποθήκη, γιατί τους έδιναν υποσχέσεις ότι σε λίγο θα τους μεταφέρουν αλλού, θα τους δώσουνε χωράφια και θα τους φτιάξουνε σπίτι.

Ο μικρός Ιάκωβος δεν έβγαине να παίξει καθόλου στον δρόμο, δεν μπορούσε να ακούει τα παιδάκια του χωριού και μαζί μ' αυτά και προσφυγόπουλα να λένε τις κακές λέξεις, έστω κι αν δεν τις καταλάβαινε. Προτιμούσε να πηγαίνει κάθε απόγευμα με τη γιαγιά και τη μητέρα του ν' ανάβουνε τα καντηλάκια και να βάζει τη γιαγιά του να του λέει για τους βίους των αγίων και για τους Ιερομόναχους της οικογένειάς τους.

Στα τέλη του 1925 μ.Χ. η οικογένεια του Αγίου Ιακώβου μεταφέρθηκε μαζί μ' άλλους πρόσφυγες στη Βόρεια Εύβοια, στο χωριό Φαράκλα. Εγκαταστάθηκαν αρχικά σε κάτι σκηνές και μετά από δύο χρόνια σε μικρά σπίτια και καλλιεργούσαν κτήματα.

Ο πατέρας του Αγίου ήταν και πολύ καλός τεχνίτης, χτίστης, κι ο κόσμος τον προτιμούσε και γι' αυτό συχνά έλειπε απ' το σπίτι. Έτσι, καθοριστικό ρόλο στη ζωή του Αγίου Ιακώβου έπαιξε η προσωπικότητα της μητέρας του, Θεοδώρας. Στολισμένη εκείνη με τις αρετές της πίστεως, της ευσεβείας και της ελεημοσύνης, της εγκρατείας (νηστείας - σωφροσύνης), της εργατικότητας και της νοικοκυροσύνης, τις μετέδωσε με αγάπη και υπομονή στην απαλή ψυχή του παιδιού της, Ιακώβου. Του έμαθε επίσης να προσεύχεται και να κάνει πολλές μετάνοιες. Από έξι χρονών ο μικρός Ιάκωβος, χωρίς να ξέρει ακόμη γράμματα, είχε μάθει απ' έξω τα της Θείας Λειτουργίας και τα σιγόψελνε μόνος του, κάνοντας ελάχιστα λάθη. Τόση αγάπη δε απέκτησε στις μετάνοιες, ώστε ακόμη και τις Κυριακές που πήγαινε απ' τη νύχτα στην εκκλησία για να διακονήσει αρχικά στο ιερό κι αργότερα στο αναλόγιο, μέχρι να έλθει ο κόσμος έκανε συνέχεια μετάνοιες στρωτές.

Αφηγείτο σχετικά ο Άγιος Ιάκωβος: «Κάποια Κυριακή πρωί με βρήκε ο ιερέας να κάνω μετάνοιες στο ιερό και μου είπε: Παιδί μου Ιάκωβε, σήμερα Κυριακή, ημέρα αναστάσιμη, ανέστη ο Κύριος, δεν κάνουν μετάνοιες». Κι εγώ του απάντησα: «Κάνω μετάνοιες πάτερ, γιατί η μητέρα μου έτσι με έμαθε».

Έλεγε επίσης ο Άγιος: «Όταν λειτουργούσε ο παπάς του χωριού, την ώρα που οι ψάλτες έψαλλαν "Οι τα χερουβείμ μυστικώς εικονίζοντες....", εγώ άκουα φτερουγίσματα γύρω απ' την αγία Τράπεζα». «Ο παπάς», έλεγε ο Άγιος, «νόμιζα ότι δεν έχει σώμα. Είναι άγγελος. Έλεγα έχει δύο κόκκαλα στους ώμους, σαν κρεμάστρα και κρέμονται τα ράσα απ' εκεί».

Έτσι, έβλεπαν την ιερωσύνη τα παιδικά μάτια της αγνής ψυχής του. Έβλεπε τον ιερέα σαν επίγειο άγγελο, που λειτουργεί με τα Χερουβεΐμ και τα Σεραφείμ. Κι έτσι στ' αλήθεια τα θεία πράγματα είναι.

Η αγάπη του μικρού Ιακώβου για τα προσκυνητάρια και τα εξωκκλήσια τον έκανε να επισκέπτεται τακτικά και το εξωκκλήσι της Αγίας Παρασκευής, σ' ένα λόφο λίγο έξω απ' το χωριό, που στα πρώτα χρόνια λειτουργούσε εκεί και το σχολείο του. Ανάβοντας τα καντήλια και περιποιούμενος τον ναό της, είχε την ευλογία, παιδάκι τότε οκτώ – εννέα ετών, να δει αρκετές φορές ολοζώντανη την Αγία. Υπακούοντας σε συμβουλή της μητέρας του, ζήτησε απ' την Αγία σε μία από τις εμφανίσεις της «νά του πεί, να του δώσει την τύχη του». Και η Αγία Παρασκευή του είπε: «άκουσέ με, Ιάκωβε. Θα δείς δόξες πολλές, πολύς κόσμος θά 'ρχεται να σε δει, πολλά χρήματα θα περάσουν απ' τα χέρια σου, αλλά δεν θα μείνουν». Και πράγματι όλα αυτά επαληθεύτηκαν.

Το μεγάλο δώρο της πίστεως και η ταπείνωση του μικρού Ιακώβου, καθώς και οι προσευχές της οσίας μητέρας του ήταν αιτία, ώστε ο Άγιος Ιάκωβος από παιδί να έχει μία ζωντανή, μία θαυμαστή πραγματικά σχέση με την Παναγία μας και τους αγίους μας. Έτσι, πολύ απλά, πολύ φυσικά, είδε να τον ευλογεί και να τον θεραπεύει από δύσκολη ασθένεια ο Άγιος Χαραλάμης, του οποίου είχαν στο σπίτι τους μία μικρή ασημένια εικόνα θαυματουργή από τη Μικρά Ασία, πατρογονικό κειμήλιο έως εξακοσίων ετών. Το ίδιο απλά και φυσικά προσέτρεξε λίγο αργότερα στη χάρη της Παναγίας μας και την παρακάλεσε με κλάματα, της μίλησε όπως το παιδί στη μητέρα του μπροστά στη θαυματουργή της εικόνα της επωνομαζόμενης Ξενιάς, την οποία είχαν φέρει για προσκύνημα σε διπλανό χωριό, και είδε την Παναγία μας να του θεραπεύει σχεδόν αμέσως τα πληγωμένα πέλματα των ποδιών του, απ' τα οποία έτρεχαν υγρά και με τα οποία είχε κάνει μαρτυρική πορεία δύο ωρών για να την προσκυνήσει.

Η αγία ζωή του μικρού Ιακώβου έκανε τους συγχωριανούς του, αλλά και τους κατοίκους των γύρω χωριών, όπου πήγαινε είτε ως μαστορόπουλο, βοηθός του πατέρα του, είτε για να ψάλλει με τη μελωδική και επιβλητική φωνή του στις γιορτές τους, να τον σέβονται και να τον υπολογίζουν ως παιδί της εκκλησίας, παιδί του Θεού. Κι έγινε η καταφυγή τους. Απ' τα εννέα του χρόνια και μετά όλοι τον είχαν για γιατρό. Ο ίδιος ο Γέροντας, χαριτολογώντας, έλεγε αργότερα: «Εγώ δεν ήξερα τίποτα. Είχα μία Σύνοψη και ό,τι προσευχή έβρισκα τους διάβαζα, τους σταύρωνα, τους ράντιζα με αγιασμό και γινόντουσαν καλά». Από μικρό λοιπόν παιδί ήταν στην υπηρεσία του Θεού και μάλιστα προικισμένο με το χάρισμα το ιαματικό, αλλά και το προορατικό, αφού με την καθαρότητα καρδιάς και νου που

είχε αποκτήσει με την άσκηση και την προσευχή, προέβλεψε τα μεγάλα κακά που πλησίαζαν λόγω του Ελληνοϊταλικού και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού όπου πήγαινε είχε σ' όλες τις τάξεις άριστη επίδοση. Εντυπωσίαζε δε τόσο πολύ και για την συμπεριφορά του, ώστε τον μικρό Ιάκωβο τον σεβότανε κι ο δάσκαλος, που μαζί με τον Επιθεωρητή επέμεναν στους γονείς του να τον στείλουν στη Χαλκίδα στο Γυμνάσιο, για να συνεχίσει τη μόρφωσή του και να μην αδικηθεί ένα τέτοιο μυαλό. Ο πατέρας του όμως, φοβούμενος μήπως το παιδί του κινδυνέψει ποικιλοτρόπως απ' τις παγίδες της κοινωνίας, δεν το επέτρεψε.

Έμεινε έτσι ο νεαρός Ιάκωβος στο χωριό και δούλευε στα χωράφια τα δικά τους και σε ξένα για μεροκάματο. Έπειτα ο πατέρας του τον πήρε μαζί του βοηθό στα χτισίματα.

Ο Ιάκωβος, το παιδί των 13 και 14 ετών, έγινε σιγά – σιγά ένας μικρός ασκητής. Όλη μέρα στη δουλειά, για το μεροκάματο ή για τις εξυπηρετήσεις των συγχωριανών του, που όλους τους συμπονούσε πολύ και δεν έλεγε όχι σε όποιον και όπου του ζητούσε χέρι βοηθείας, και το βράδυ στο σπίτι στην προσευχή και στις μετάνοιες. Στις νυχτερινές μετάνοιες που στην ηλικία των 15 – 16 ετών έφτανε τις δύο χιλιάδες και περισσότερες. Αλλά και στο θέμα της νηστείας εβίαζε πολύ τον εαυτό του. Για μεγάλα διαστήματα, όχι συνεχή, από την Κυριακή το απόγευμα μέχρι το Σάββατο που πήγαινε να λειτουργηθεί, δεν έτρωγε τίποτα. Μεταλάμβανε, έπαιρνε αντίδωρο και μετά έτρωγε λίγο προσφάϊ. Την Κυριακή έτρωγε κανονικά. Στην περίοδο της Κατοχής όμως απ' την άσκηση, αθέλητα, κινδύνεψε δύο – τρεις φορές η υγεία του, γιατί συνέβη μετά την εβδομάδα της αφαγίας του να βρεθούν πεινασμένα παιδιά τη μια φορά και ανήμποροι γέροι την άλλη, τους έδωσε ό,τι είχε να φάει για τρεις – τέσσερις ημέρες και ο ίδιος έμεινε χωρίς τίποτα.

Δεν έλειπαν βέβαια και οι ειρωνείες και τα πειράγματα από ορισμένους συγχωριανούς. Αλλά ο νεαρός Ιάκωβος ούτε απαντούσε, ούτε ανταπέδιδε. Η φράση «ευχαριστώ μπάρμπα – Γιώργη» έμεινε παροιμιώδης στο χωριό Φαράκλα και στην ευρύτερη περιοχή. Ήταν η απάντηση του νέου τότε Ιακώβου προς κάθε χυδαία βρισιά του συγχωριανού του μπάρμπα – Γιώργη, ο οποίος ενώ του είχε κλέψει τη σειρά στο πότισμα των χωραφιών, τον έβριζε χυδαία, όταν ο νέος Ιάκωβος διεκδίκησε τη σειρά του.

Στις μαύρες μέρες του 1942 μ.Χ., παλληκάρι τότε είκοσι δύο ετών, ο Άγιος Ιάκωβος πέρασε ένα μεγάλο πόνο και μια μεγάλη λύπη απ' την κοίμηση της μητέρας του Θεοδώρας, με την οποία είχε πολύ μεγάλο φυσικό και πνευματικό

σύνδεσμο και η οποία κοιμήθη μ' ένα θάνατο αληθινά οσιακό, προγνωρίζοντάς τον από ειδοποίηση του αγγέλου της τρεις μέρες πριν την κοίμησή της.

Η μετά θάνατον όμως εμφάνισή της στον ύπνο του και οι νουθεσίες που του έδωσε ενδυνάμωσαν και παρηγόρησαν την ψυχή του. Συνέχισε έτσι την ίδια ασκητική ζωή μέχρι την ηλικία των είκοσι επτά ετών, οπότε τον πήραν στρατιώτη, καθυστερημένα βέβαια, λόγω του ότι είχε κηρυχθεί ο πόλεμος, υπήρχαν ανώμαλες καταστάσεις, Κατοχή, ανταρτοπόλεμος και δεν τους είχανε καλέσει.

Με την πίστη του στον Θεό, έχοντας πάντοτε μαζί του το θαυματουργό εικονισματάκι του Αγίου Χαραλάμπη, με τον σεβασμό και την πειθαρχία προς τους ανωτέρους του, την εργατικότητα και τη σεμνότητά του, ξεπέρασε τις ποικίλες δυσκολίες και δοκιμασίες που αντιμετώπισε κατά τη διάρκεια της τριετούς στρατιωτικής του θητείας (1947 μ.Χ.), αρχικά στο Βόλο κι ύστερα στον Πειραιά. Δεν «συσχηματίσθηκε» ποτέ με άτοπες και απρεπείς επιθυμίες ορισμένων συστρατιωτών του και γι' αυτό είχε, τουλάχιστον στην αρχή, να πολεμήσει με τα πειράγματα και τη χλεύη τους. Με την ενάρετη όμως ζωή του edίδαξε πολλούς και στο τέλος όλοι τον αγάπησαν, γιατί στις δυσκολίες και στις αρρώστιές τους ήταν πάντα δίπλα τους.

Η ευχαρίστησή του ήταν μεγάλη που πήγαινε και προσκυνούσε όλους τους μεγάλους ναούς και τα εκκλησάκια που υπήρχαν στη διαδρομή απ' τον Πειραιά μέχρι την Αθήνα. Αυτό γινόταν με καθημερινή σχεδόν πεζοπορία, η οποία βέβαια άφησε τα σημάδια της που φάνηκαν αργότερα.

Απολύθηκε απ' τις τάξεις του Στρατού τριάντα και πλέον ετών κι αφού αποκατέστησε την αδελφή του, κατά την εντολή της μητέρας του, έχοντας ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο, ακολούθησε τη μοναχική ζωή, που από μικρός ολόψυχα επόθησε.

Αρχική επιθυμία του Αγίου Ιακώβου ήταν να πάει στους Αγίους Τόπους κι εκεί να ζήσει στην Έρημο ως Ασκητής. Θεώρησε όμως καλό πριν ξεκινήσει για τους Αγίους Τόπους να επισκεφθεί το μοναστήρι του Όσιου Δαυίδ, για να ζητήσει τη βοήθεια και τη μεσιτεία του Οσίου.

Η ολοζώντανη όμως εμφάνιση ενώπιον του με την άφιξή του εκεί του ιδίου του Οσίου Δαυίδ που τον υποδέχθηκε και η ουράνια και παραδείσια πολιτεία των ασκητών που είδε μπροστά του σε όραμα, αντί του παλαιού και ερειπωμένου Μοναστηρίου που υπήρχε στην πραγματικότητα, τον έκαναν να υποσχεθεί στον Άγιο, ότι θα παραμείνει στη Μονή, όπως και παρέμεινε.

Η αγόγγυστη υπακοή αυτή του Αγίου Ιακώβου και ο πύρινος ζήλος με τον οποίο

εργαζόταν στην πνευματική και σωματική εργασία μέσα στη Μονή εκίνησαν το φθόνο του διαβόλου, ο οποίος αρχικά ξεσήκωσε τους παλαιούς ιδιόρρυθμους πατέρες εναντίον του. Θλίψεις, πικρίες και δοκιμασίες πολλές επέτρεψε ο Θεός και τον βρήκαν εξ αιτίας της συμπεριφοράς των πατέρων αυτών. Όμως δεν κάμφθηκε, συνέχισε τον αγώνα του.

Από την άλλη είχε να αντιμετωπίσει τη δοκιμασία της απίστευτης φτώχειας της Μονής, εκείνης της εποχής και του ερειπωμένου παγωμένου κελιού του με τα χαλασμένα παντζούρια που από τις χαραμάδες τους στους βαρείς χειμώνες ο αέρας περνούσε το χιόνι μέσα, και με τα τρύπια πατώματα, που από κάτω τους βάζανε τα γίδια της Μονής. Ακόμη η στέρηση απολύτως αναγκαίων αγαθών και των χειμερινών ακόμη ρούχων και παπουτσιών τον έκαναν με τις βροχές, τους πάγους και το πολύ χιόνι να τρέμει σύγκορμος και να αρρωσταίνει συχνά. Όλες αυτές οι ταλαιπωρίες στιγμάτιζαν το σώμα του, καμμιά όμως δεν βρήκε την ψυχή του, καμμιά δεν πείραζε το πνεύμα του.

Δεν αρκούσαν στον πνευματικό, τον αόρατο πόλεμο όπου τσακιζόταν πάνω στην υπακοή, την προσευχή, την πραότητα και την ταπείνωση του Αγίου, αλλά τον πολέμησε και αισθητά, ορατά

Ο Άγιος Ιάκωβος σε όλες αυτές τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς αλλά και σε πολλούς άλλους αντέταξε την ακλόνητη πίστη του στο Θεό και τη θεία αγάπη του προς τον Όσιο Δαβίδ, την πραγματικά ιώβειο υπομονή του και την άκαμπτη καρτερία και πραότητά του, την απόλυτη υπακοή και ταπείνωσή του, την αδιάλειπτη προσευχή και την άπειρη αγάπη του προς όλους.

Ο Άγιος μιμούμενος τον Όσιο Δαβίδ πήγαινε συχνά τις νύχτες να προσευχηθεί, βοηθούμενος στη νυχτερινή μετάβαση του εκεί από ένα φωτεινό αστέρι που του φώτιζε το μονοπάτι, που δεν ήταν τίποτα άλλο παρά Άγγελος Κυρίου σταλμένος για τη διακονία αυτή, ως απάντηση του Θεού στο σχετικό αίτημα της προσευχής του.

Το Γραφικό: «Η Βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» εφαρμόσθηκε πλήρως από τον Άγιο. Η βία που ασκούσε στον εαυτό του στο καθετί ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Δεν συγκατέβαινε εύκολα στον εαυτό του. Αλλά και η ευθύτητά του ήταν μοναδική, ήταν άνθρωπος του «ναι, ναι» και του «ου, ου», και η νηστεία του επίσης υπεράνθρωπη.

Ο Θεός αξίωσε τον Άγιο Ιάκωβο και του μεγάλου χαρίσματος της ιεροσύνης. Ο ίδιος ο Άγιος έλεγε χαρακτηριστικά: «Εγώ ποτέ στη ζωή μου δεν επεθύμησα θέσεις και αξιώματα, ούτε και φαντάστηκα κατά διάνοιαν ότι ήταν δυνατόν να αξιωθώ

τέτοιας τιμής. Δέχτηκα μόνον από υπακοή προς το Γέροντά μου και από σεβασμό προς τον άγιο εκείνον επίσκοπο Χαλκίδος, το μακαριστό Γρηγόριο».

Η χειροτονία του σε διάκονο έγινε στις 18 Δεκεμβρίου του 1952 στο εκκλησάκι της Αγίας Βαρβάρας στη Χαλκίδα και σε ιερέα την επομένη 19 Δεκεμβρίου στο παρεκκλήσι του Επισκοπείου. Ο μητροπολίτης είπε στον Άγιο Ιάκωβο μετά τη χειροτονία του ένα λόγο προφητικό: «Και συ παιδί μου, θα αγιάσεις. Να συνεχίσεις με τη δύναμη του Θεού και θα σε ανακηρύξει Άγιο η Εκκλησία».

Ο Άγιος Ιάκωβος μέσα στο ναό κατά τη διάρκεια της θείας Λατρείας ζούσε ως ιερεύς πολλά πνευματικά γεγονότα. Γινόταν επίγειος άγγελος «συλλειτουργών», όπως ο ίδιος έλεγε σε ορισμένα πρόσωπα, με Χερουβεΐμ και Σεραφεΐμ και με Αγίους. Στην αγία προσκομιδή είδε και άγγιξε το ίδιο το πανάγιο Αίμα του Κυρίου, την ώρα που ετοιμαζόταν να καλύψει τα Τίμια Δώρα. Εκεί, άλλοτε, είδε Αγγέλους Κυρίου να παραλαμβάνουν τις μερίδες των μνημονευομένων και να πηγαίνουν να τις εναποθέτουν σαν προσευχές στο θρόνο του Δεσπότη Χριστού. Άλλοτε είδε «πνευματικώ τω τρόπω», όπως ο ίδιος έλεγε, κεκοιμημένους να του εμφανίζονται κατά κάποιο τρόπο με τη χούφτα ανοιχτή και να του ζητούν να βγάλει μερίδα υπέρ αυτών, υπέρ αναπαύσεως των ψυχών τους, κι όταν το έκανε τους έβλεπε να πηγαίνουν στον τόπο τους αναπαυμένοι, μεταξύ αυτών που έβλεπε ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος ο Γ΄ και η μητέρα του. Ένα φωτεινή αστέρα είδε άλλοτε να στέκεται επάνω από το κεφάλι ευλαβούς ιερέως που είχε επισκεφθεί τη Μονή και λειτουργούσε, την ώρα που έθετε τον αστερίσκο επάνω του Αμνού κατά την κάλυψη των Τιμίων Δώρων. Πνευματικά γεγονότα τέτοια ανάλογα υπάρχουν πολλά, όλα αυτά, μεγάλες δωρεές του Θεού προς τον εκλεκτό του όσιο Ιάκωβο.

Ως πνευματικός πατέρας διέπρεψε. Κανένας δεν έφευγε από το πετραχήλι του χωρίς να είναι αναπαυμένος και ευχαριστημένος. Με την πολλή του αγάπη θυσιαζόταν για όλους και παρόλο που, ιδίως τα τελευταία χρόνια, υπέφερε από πολλές αρρώστιες σε κανέναν δεν είπε: «δεν μπορώ να σε δω, να ακούσω το πρόβλημά σου». Ο κόσμος», έλεγε στη συνοδεία του, «ούτε να φάει ζητάει, ούτε να πει, ζητάει την αγάπη μας. Αν μπορούμε αυτό να το κάνουμε θα επιτύχουμε στη ζωή μας ως μοναχοί».

Από το 1975, οπότε με θεοφώτιστη απόφαση του Μητροπολίτου Χαλκίδος Χρυσοστόμου ανέλαβε την ηγουμενία και «ο λύχνος ετέθη επί την λυχνίαν», αποκαλύφθηκαν εξ ανάγκης τα πολλά του χαρίσματα που αγωνιζόταν επιμελώς να κρύβει. Η φήμη της Μονής για τα θαύματα του Οσίου Δαβίδ, τον αγιασμένο ηγούμενο της Άγιο Ιάκωβο, τον ανύστακτο κόπο και την αβραμιαία φιλοξενία των πατέρων της διαδόθηκε σιγά – σιγά παντού και πλήθη πιστών από την Ελλάδα και το εξωτερικό κατέφθαναν στη Μονή, η οποία έτσι αναδείχθηκε, όπως γράφτηκε,

«κυψέλη πνευματικής ζωής και φάρος Ορθοδοξίας, πανελλήνιο προσκύνημα, πανορθόδοξη αναφορά του αιώνα μας».

Από τα πενήντα πέντε χρόνια του και μετά παρεχώρησε ο Θεός κι ο Άγιος Ιάκωβος πέρασε εκτός των άλλων δοκιμασιών και πολλές και επώδυνες ασθένειες. Δεν ήταν λίγες οι φορές βέβαια που οι Άγιοι, όπως ο Όσιος Δαβίδ, ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, οι Άγιοι Ανάργυροι, η Αγία Παρασκευή, επενέβησαν μετά από παρακλήσεις του και τον βοήθησαν στις ασθένειες του χαρίζοντάς του την ίαση και την υγεία.

Η τελευταία δοκιμασία με την υγεία του που τελικά οδήγησε τον Άγιο στην άλλη ζωή ήταν η πάθηση της καρδιάς του, η όποια προέκυψε εξ αίτιας κάποιου πειρασμού που πέρασε. Ο Άγιος Ιάκωβος έζησε οσίως σαράντα περίπου χρόνια στη Μονή του Οσίου Δαβίδ, έχοντας προηγουμένως ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο τριάντα δύο χρόνια. Δούλεψε στον Κύριο τηρώντας από τη νεότητα έως το γήρας ίση την προθυμία της ασκήσεως. Μιμήθηκε τον Όσιο Δαβίδ, και βάδισε στα ίχνη του. Οι ασκητικοί του αγώνες ήταν εφάμιλλοι των παλαιών οσίων που αναφέρονται στα Γεροντικά, αλλά και οι εναντίον του επιθέσεις, πνευματικές και αισθητές, του Σατανά, οι ποικίλοι πειρασμοί, δοκιμασίες και κακοπάθειές του ήταν ανάλογες με αυτές που αντιμετώπισαν πολλοί θεοφόροι Πατέρες.

Όσο όμως μεγάλωναν οι δοκιμασίες, οι ασθένειες και τα βάσανα του, τόσο ο Θεός τον χαρίτωνε με σπάνια πνευματικά χαρίσματα, όπως της διοράσεως και προοράσεως, της διακρίσεως και της παραμυθίας, και τόσο περισσότερες ήταν οι θεοπτείες που είχε και οι θεοσημείες που επιτελούσε με την προσευχή του, αλλά και τόσο μεγαλύτερη γινόταν η ακτινοβολία του.

Στη Μονή προσέρχονταν για να τον δουν εκατοντάδες απλοί άνθρωποι του λαού, αλλά και πατριάρχες και αρχιερείς, κληρικοί κάθε βαθμού και μοναχοί, άρχοντες και ανώτατοι δικαστές, καθηγητές Πανεπιστημίου και επιστήμονες. Όλοι φεύγοντας από τη Μονή κι έχοντας δει τον Άγιο Ιάκωβο αισθάνονταν ότι έφευγαν από ένα είδος Παραδείσου.

Ο καθένας έβρισκε κοντά στον Άγιο τη βοήθεια που χρειαζόταν. Οι πονεμένοι έβρισκαν με τους παραμυθητικούς του λόγους την παρηγοριά και την ανακούφιση, οι δαιμονισμένοι εύρισκαν με τις ευχές του την απελευθέρωση από τα δαιμόνια και τη θεραπεία τους, οι ασθενείς έβρισκαν με την παρηγορία της προσευχής του την ίαση και την υγεία, οι ταλαιπωρημένοι από τα διάφορα βιοτικά προβλήματα τους έβρισκαν με την ευλογία του την αναψυχή, την ψυχική τους ισορροπία, την ενδυνάμωση, τη λύση των προβλημάτων τους. Οι φτωχοί έβρισκαν με τη συνεχή και αγόγγυστη ελεημοσύνη του τη λύτρωση από τη θλίψη της φτώχειας και την απελευθέρωση από τα βάρη των χρεών τους. Πολλά άτεκνα ζευγάρια μετά την

προσευχή, τις ευχές και την ευλογία του αποκτούσαν τέκνα χαριτωμένα. Αλλά και για όσους είχαν τα κατάλληλα μάτια να δουν, η παρουσία και μόνο του Αγίου, η θεωρία του, αποτελούσε ευλογία Θεού, φανέρωση των θείων ενεργειών, παρουσία του Θεού στη γη.

Αντάξια της θαυμαστής ζωής του ήταν και η οσιακή κοίμηση του Αγίου, την οποία προγνώριζε, γι' αυτό και παρακάλεσε αγιορείτη ιεροδιάκονο που εξομολόγησε το πρωί της 21ης Νοεμβρίου 1991 , εκείνης της τελευταίας ημέρας της επιγείου ζωής του να μείνει στο Μοναστήρι ως το απόγευμα για να τον «ντύσει».

Και πράγματι στις 4:17 το απόγευμα σαν πουλάκι παρέδωσε το πνεύμα. Ο Άγιος άφησε το φθαρτό αυτό κόσμο του πόνου κι έφυγε για την αιώνια ανάπαυση, στο Θεό.

Το λείψανό του ήταν λαμπερό, εύκαμπτο, ζεστό, οσιακό και η ιαχή που έβγαινε από τα χείλη χιλιάδων ανθρώπων «άγιος, άγιος.... είσαι άγιος» αποτελούσε μία ομόφωνη μαρτυρία της συνείδησης των πιστών για το μακαριστό πλέον Γέροντα Ιάκωβο.

Αλλ' ο άγιος Ιάκωβος συνεχίζει και μετά την οσιακή κοίμηση του, όπως το ομολογούν εκατοντάδες πιστοί να τους ευεργετεί με την παρρησία που έχει στο Θεό. Στη Μονή του Οσίου Δαυίδ υπάρχουν τουλάχιστον τριακόσιες μαρτυρίες πιστών, που ο Άγιος Ιάκωβος τους βοήθησε. Οι μαρτυρίες αυτές, που περιέχονται σε επιστολές των ίδιων των ευεργετηθέντων ή κατεγράφησαν μετά από προφορικές διηγήσεις τους, έχουν σχέση με θεραπείες, ευεργετικές επεμβάσεις, ή μεταθανάτιες εμφανίσεις του Αγίου.

Ιδού τί αναφέρει σχετικώς στην από 14/02/1994 επιστολή του προς την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος: «.....Διά τον μακαριστόν Γέροντα με την φωτεινήν μορφήν ισχύει εκείνο το οποίον έγγραφεν ο ιερός Χρυσόστομος διά τον άγιον Μελέτιον Αντιοχείας: “Ου γαρ διδάσκων μόνον, ουδέ φθεγγόμενος, αλλά και ορώμενος απλώς, ικανός η άπασαν αρετής διδασκαλίαν εις την των ορώντων ψυχήν είσαγαγείν”».

****Από τις αναφορές του Καθηγητή Στυλιανού Γ. Παπαδόπουλου, στη βιογραφία του Οσίου με τίτλο «Ο Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης»***